

MYTONOŠI

TRACY DEONN

COO
BOO

Mýtonoši

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tracy Deonn
Mýtonoši – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MÝTONOŠI

MÝTONOŠI

TRACY DEONN

COO
BOO

Pro mámu

PROLOG

Strážníkově tělo se rozmaže a pak znovu nabyde ostrých obrysů.

Nedívám se na něj přímo. Vůbec se mi nedaří zaostřit zrak na jedinou věc v místnosti, ale když mi padne pohled na něj, vidím, jak se mu obličej třpytí a pableskuje.

Jeho odznak, obdélníková jmenovka, kravatová spona? Všechny kovové detaily na jeho hrudi se vlní a blyští jako stříbrné mince na dně fontány. Jako by nebyl pevného skupenství. Nevypadá ani za mák skutečně.

Na to ale nemyslím. Nemůžu.

A mimo to, všechno vypadá jako z jiného světa, potom co tři hodiny probrečíte.

Policista se zdravotní sestrou mě s tátou dovedli do malé místnůstky se zdmi vymalovanými mátově zelenou barvou. Teď sedí naproti z druhé strany stolu. Tvrdí, že nám „vysvětlují situaci“. Tihle lidi mi nepřipadají skuteční, ale to ani ta „situace“, kterou se nám pořád dokola snaží vysvětlit.

Nepláču kvůli matčině smrti. Ani kvůli sobě. Pláču, protože tihle cizí lidi z nemocnice – sestřička, lékař, strážník – moji matku neznají, a přesto jí byli nablízku právě oni, když umírala. A když vám umře někdo blízký, musíte poslouchat, jak úplně cizí člověk vyslovuje vaši nejhorší noční můru nahlas.

„Našli jsme ji na mezistátní dálnici číslo 70 kolem osmé hodiny,“ říká policista. Spustí se klimatizace. Do tváří nám foukne štiplavý zápach nemocničního mýdla a čisticího prostředku na podlahy.

Poslouchám, jak tihle mně neznámí lidé mluví o mojí mámě v minulém čase, o osobě, která mě přivedla na svět a utvořila moji přítomnost. Přímo přede mnou uvrhují do minulého času moje srdce – celé moje tlukoucí, krvácející, zlomené srdce.

Jaké *zneuctění*.

Slova těch neznámých lidí se do mě zařezávají jako dýka, jenže oni jen dělají svoji práci. Nemůžu se na lidi přece rozkřiknout za to, že dělají svoji práci, nebo jo?

Ráda bych.

Táta sedí na vinylové polstrované židli. Sedátko zavrže, když se nakloní dopředu, aby si přečetl listy papíru plné odstavců tištěných malým písmem. Odkud se všechna tahle lejstra vzala? Kdo měl po ruce dokumenty týkající se smrti mojí mámy? Jak to, že jsou připravené, když *já* nejsem?

Táta jim položí pár otázek, podepíše se, zamrká, nadechne se, přikývne. Nechápu, jak ještě zvládá fungovat. Matčín život skončil. Nemělo by všechno a všichni ostatní taky přestat žít?

Vrazilo do ní auto, řidič odjel a nechal ji tam zmáčknutou v troskách našeho rodinného sedanu, zapříčenou pod prohnutou palubní deskou. Zůstala sama, dokud nějaký milý a nejspíš vyděšený záchránce nezahlídnul u kraje silnice její převrácené auto.

Od posledních slov, jež jsem mámě řekla – včera večer, našťavaně –, vede krvavě rudý provázek k jiné únorové noci. K noci, kdy jsme se já a moje nejlepší kamarádka Alice rozhodly v suterénu jejich mezonetového rodinného domu, že naším snem je dostat se do přípravného programu pro středoškoláky na Severokarolínské univerzitě v Chapel Hill. *Bystří studenti středních škol mohou na Severokarolínské univerzitě nasbírat v průběhu dvou let vysokoškolské kredity, zažít život na studentských kolejích a osamostatnit se.* To aspoň stálo v brožurce. Pro mě a Alici, dvě holky

patřící do rasových menšin, představoval tenhle program jízdenky pryč z malého městečka ve venkovské oblasti státu Severní Karolína. Pro nás znamenalo dřívější přijetí na vysokou větší rozhled a posluchárny – a hlavně *dobrodružství*. Společně jsme vyplnily přihlášky. Společně jsme po škole napochodovaly v městečku Bentonville na poštu. A společně jsme vhodily obálky do schránky. Pokud by nás do programu přijali, mohly bychom odejít z bentonvillské střední a nastěhovat se na univerzitní kolej čtyři hodiny jízdy od domova – a taky od rodičů, kteří si nás u sebe drželi tak pevně, až jsme občas nemohly dýchat.

Deset let před mým narozením studovala na Severokarolínské bakaláře moje máma. Vzkvétající vědkyně. A těch historek, co jsem slyšela. Viděla jsem zarámované fotky pořízené během složitých chemických pokusů: kádinky a skleněné pipety, ochranné brýle posazené na vysokých lícních kostech. Byla to vlastně její vina, to ona mi ten nápad vnukla. Alespoň jsem si to namlouvala.

Oznámení o přijetí nám přišla včera. Alicini rodiče věděli, že se tam hlásí. Celí zářili, jako by se na tu školu dostali oni.

Tušila jsem, že v mém případě to dopadne jinak. Přihlásila jsem se za matčiny zády s tím, že až mě přijmou, až budu mít ten papír v ruce, určitě se vzdá svojí potřeby mít mě co nejbliž u sebe. Podala jsem jí ten dopis vytištěný na modro-bílém hlavičkovém papíře univerzity a křenila se u toho, jako bych se jí chlubila trofejí.

Takhle našťvanou jsem ji jaktěžživa neviděla.

Můj mozek ještě nepřijal fakt, že sedím právě tady. Prolistovává se posledními šestatřiceti hodinami ve snaze zjistit, jak je možné, že se ocitl právě v tomhle nemocničním pokoji.

Včera večer: hřímala o důvěře a bezpečnosti a o tom, že bych neměla s dospíváním spěchat. Já jsem křičela něco o nespravedlnosti, že si zasloužím a potřebuju vypadnout daleko od místních polních cest.

Dnes ráno: probudila jsem se ještě pořád navztekaná. Než jsem vstala, tiše jsem si slíbila, že s ní celý den nepromluví. Měla jsem z toho rozhodnutí skvělý pocit.

Dnes: nic, normální úterý, až na to, že ve mně probublávalo tvrdohlavé *Promluvíme si později*.

Dnes večer: na konci dne sedla do auta a vydala se z práce domů.

Potom: cizí auto.

Teď: tahle světlezelená místnost a pach dezinfekce, který mě štípe v nose.

Navždy: *Promluvíme si později* není to samé jako *Už si nepromluvíme nikdy*.

Provázek rašící v únoru mě svazuje tak pevně, jako bych se už nikdy neměla znova nadechnout, a přesto ten strážník pořád něco vykládá, třpytí se a leskne.

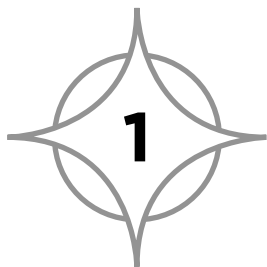
Vzduch kolem něj vypadá živý. Jako by se utápěl v magii.

Jenže když se vám hroustí celý svět, je trocha magie... úplně nic.

O TŘI MĚSÍCE POZDĚJI

ČÁST PRVNÍ

ŘÁD

Tmou kolem nás proletí nějaký prvák ze Severokarolínské univerzity a pak se odrazí od kraje útesu a skočí do měsícem projasněné noci.

Vykřikne a vyplaší spící ptáčky nad našimi hlavami. Ozvěna jeho hlasu se odrazí od skalní stěny ohraničující kamenolom zaplavený řekou Eno. Ve světle kapesních svítilen je vidět, jak kolem sebe mlátí rukama i nohama, až nakonec s pronikavým šplouchnutím zapluje pod hladinu. U kraje útesu vysoko nad vodou tleská a výská na třicet vysokoškoláků a jejich rozpustilá nálada se nese dál mezi korunami borovic. Kužely světla prohledávají jezero jako pohyblivé souhvězdí. Všichni kolektivně zadržují dech. Všechny oči pátrají. Čekají. A pak ten kluk rázem prorazí hladinu a jeho vítězný výkřik doprovází řev davu na skále.

Skákání z útesů je typická zábava bílých kluků z jihu. Zahrnuje totiž venkovskou lehkovážnost, asi tak půl hrsti obezřetnosti a výzvu. Nedokážu odvrátit oči. Každý rozběh přitahuje moje chodidla o kousíček blíž ke kraji. Každý skok do nicoty, každý moment beztlíže před dopadem promlouvá k jiskře zdivočelé touhy v mém hrudníku.

Zamáčknu ji. Neprodyšně zapečetím. Zabedním uvnitř.

„Má sakra štěstí, že si nezlomil nohy,“ zamumlá Alice huhňavým hlasem. Odfrkne si a vykoukne za hranu útesu na skokana, který s úsměvem od ucha k uchu za pomoci chytů na skále a šlahounů po-

pínavých rostlin šplhá zpátky nahoru. Rovné vlasy černé jako uhlí jí ulpívají na spáncích. Na kůži máme připlácnutou teplou, ulepenou dlaň vlhkého pozdně srpnového vzduchu. Jelikož jsou moje kudrnaté vlasy uvězněné v drdolu a nelepí se mi na zátylek, sundám si ze zápěstí náhradní gumičku a podám ji Alici. Beze slova si ji vezme a sváže si vlasy do culíku. „Trochu jsem si o tomhle lomu něco zjistila, než jsme vyrazily. Každých pár let se tady někdo zraní, spadne dolů na kameny, utopí se. Ani náhodou nikam skákat nebudeme, a navíc už je dost pozdě. Měly bychom se vrátit.“

„Proč? Protože žerou?“ Odmávnu cosi maličkého a bzučícího z blízkosti jejího ramene.

Zadívá se mi vážně do očí. „Tvůj chabý pokus o změnu tématu mě uráží. Tohle není chování nejlepší kámošky. Máš padáka.“ Alice si chce jako hlavní obor vzít sociologii a potom jít nejspíš na práva. Trénuje na mě taktiky výslechu už od doby, kdy nám bylo deset.

Protočím panenky. „Z pozice nejlepší kámošky jsi mě za ty roky vyhodila aspoň padesátkrát, a *stejně* mě pokaždý znovu zaměstnáš. Je to práce na nic. A s personálním se tu nedá ani pořádně mluvit.“

„A *stejně* se vždycky zase vrátíš. Což je důkaz, byť nepřímý, že tě ta práce baví.“

Pokrčím rameny. „Dobře mě platí.“

„Moc dobře víš, proč se mi tohle nelíbí.“

Vím. Ne že bych vyloženě plánovala hned první den v kampusu porušovat zákony, jenže po večeři se ta příležitost objevila v podobě Charlotte Simpsonové, kterou známe ze střední. Ještě než jsme si stihly vybalit, strčila hlavu do našeho pokoje na koleji a trvala na tom, že s ní večer musíme vyrazit ven. Po dvou letech strávených v přípravném programu Severokarolínské se Charlotte letos řádně zapsala do bakalářského studia a, jak se zdá, někdy v mezičase se z ní taky stala správná party girl.

Přes den je chráněná oblast kolem řeky Eno přístupná, hlavně pro pěší turistiku, kempování a jízdu na kajacích, ale pokud do ní pro-

klouznete pozdě večer po zavření bran, což přesně všichni tihle lidi dneska udělali, jedná se nejspíš, nebo spíš dost určitě o nepovolený vstup. Obvykle něco takového není nic pro mě, ale Charlotte nám vysvětlila, že poslední noc před zahájením výuky je výjimečná. Tradičně každý rok pořádá skupinka třetáků a čtvrtáků v zaplaveném lomu party. A další tradice? To, že prváci skáčou z útesu do jezera bohatého na minerály. Chráněná oblast zasahuje do dvou okresů, Orange County a Durham County, a leží na sever od dálnice 85, asi dvacet pět minut od kampusu Severokarolínské univerzity. Charlotte nás sem dovezla ve svém starém stříbrném džípu a já celou cestu cítila, jak se Alice na sedadle vedle mě ze vsí té ilegality scvrkává.

Skokanův nespoutaný smích zdolá hranu útesu dřív než jeho hlava. Ani si nepamatuju, kdy jsem se naposledy smála jako on.

„Nelíbí se ti to, protože,“ klesnu hlasem a dramaticky zašeptám: „*porušujeme pravidla?*“

Aliciny tmavé oči za skly brýlí vzplanou. „Pokud nás v noci přistihnou mimo kampus, tak nás automaticky vyrazí.“

„Hele, zadrž, Hermiono. Charlotte říkala, že to každý rok dělá spousta studentů.“

Mezi stromy proletí další skokan. Ozve se ještě hlasitější šplouchnutí. Rozjívěný pokřik. Alice pokyne bradou směrem k ostatním. „Jo, to jsou oni. Ale řekni mi, proč jsi sem chtěla jít ty?“

Protože nemůžu jen tak vysedávat na pokoji. Protože od chvíle, kdy máma umřela, se ve mně usadila verze mě, která chce roztráskat všechno kolem a řvát z plných plic.

Pokrčím ramenem. „Protože neexistuje lepší způsob, jak zahájit naše dobrodružství, než *špetičkou* rebelie?“

Netváří se pobaveně.

„Slyšela jsem slovo rebelie?“ Charlotte pod nohama křupe listí a borovicové jehličky. Ten hlasitý zvuk pronikavě naruší kulisu ustavičného cvrkání a hlubokých basů tepajících z repráků. Zastaví se vedle mě a ohon kaštanových vlasů si odhodí za rameno. „Tak co,

skočíte si? Je to koneckonců *tradice*.“ Rošťácky se usměje. „A taky je to sranda.“

„Ne,“ v podstatě vyletí Alici z pusy. Nejspíš mi šlo něco vyčíst z obličeje, protože Charlotte se zakření a Alice povídá: „Bree...“

„Nejsi náhodou v přípravném ročníku na medinu?“ zeptám se Charlotte. „Jak to, že jsi tak chytrá, a zároveň máš na ostatní takhle špatný vliv?“

„Taková je prostě vejška,“ pokrčí rameny. „Takže ,chytrá, ale má na ostatní špatný vliv‘ sedí na polovinu místních studentů.“

„Char?“ ozve se za námi zpoza rozeklané cesmíny mužský hlas. Charlotte se na obličeji objeví širokánský úsměv dokonce ještě dřív, než se na vysokého zrzka, který se k nám blíží, otočí. Ten v jedné ruce drží červený plastový kelímek a v druhé baterku.

„Čau, zlato,“ zapřede Charlotte a pozdraví ho rozhiňnaným polibkem.

„Char?“ zeptám se nehlasně se šklebící Alice.

Když se od něj odlepí, mávne Charlotte na nás, abychom přišly blíž. „Zlato, tohle jsou nové holky v přípravném programu, známe se z domova. Bree a Alice.“ Je omotaná kolem paže toho kluka jako koala. „A tohle je můj přítel, holky. Evan Cooper.“

Evan si nás prohlíží docela dlouho, až začnu přemítat, co si o nás asi myslí.

Alice je Američanka s tchajwanskými předky, malá, hubená, s bystrými očima a skoro nepřetržitým samolibým poloúsměvem. Jedno z jejích pravidel zní „vždycky se pro jistotu obleč tak, abys udělala dobrý dojem“ a dneska má na sobě tmavé džíny a puntíkovanou halenku s kulatým kontrastním límečkem. Jak si ji Evan důkladně prohlíží, poposune si nervózně kulaté brýle po nose a nesměle na něj zamává.

Já měřím něco přes sto sedmdesát – takže dost na to, aby si mě mohl někdo splést se studentkou univerzity – a jsem černoška. Byla jsem požehnaná máminými lícními kostmi a křivkami a tátovými pl-

nými rty. Před odchodem jsem na sebe natáhla staré džíny a tričko. A na nesmělost mě zrovna neužije.

Evanovi se rozšíří oči, když si mě pořádně prohlídne. „Ty jsi ta holka, co jí umřela máma, že jo? Bree Matthewsová?“

Stačí, aby dovnitř pronikl tenký pramínek bolesti, a zdi, kterými jsem se obehnala, se znovu zhmotní. Smrt vytváří alternativní vesmír, avšak po třech měsících už mám svoje způsoby, jak v něm přežít.

Charlotte šťouchne Evana loktem do žeber a probodne ho pohledem ostrým jako dýka. „Co je?“ Zvedne ruce nad hlavu. „Tys to říká...“

„Promiň,“ přeruší ho a pokradmu se na mě omluvně podívá.

Moje zeď plní dvě úlohy: ukrývá věci, které potřebuju schovat, a pomáhá mi dávat najevo jen to, co chci. Což se výjimečně hodí při interakci s těmi, kteří mi nutně musí vyjádřit upřímnou soustrast. V mých představách je ta zeď natřikrát zpevněná. Odolnější než dřevo, železo i ocel. Musí být, protože vím, co bude následovat: Charlotte a Evan spustí ten dobře známý proud slov, která odříká každý, kdo si uvědomí, že mluví s *tou holkou, které umřela máma*.

Je to trochu, jako byste hráli bingo na téma *čím utěšit truchlícího člověka*, až na to, že když se zaškrtnou všechna políčka, všichni prohráli.

Charlotte se narovná. *A už je to tady...*

„Jak to zvládáš? Můžu pro tebe něco udělat?“

Zlatý bludišťák za dvě nejhorší možnosti.

A jak zní odpovědi na tyhle otázky? *Pravdivé* odpovědi? *Nezvolám* a *Ne*. Místo toho prohlásím: „Jsem v pohodě.“

Skutečné odpovědi nikdo slyšet nechce. Všichni vyjadřovači soustrasti chtějí mít jenom dobrý pocit z toho, že mi ty otázky položili. Celá tahle hra je pitomá.

„Vůbec si to nedokážu představit,“ mumlá Charlotte, čímž máme pokrytý další čtvereček v bingo. Oni si to představit dokážou, jenom by to neradi zkoušeli.

Některé pravdy vám vštípí jen tragédie. Jako první jsem se naučila, že když lidi vezmou na vědomí vaši bolest, chtějí, aby je na oplátku vzala na vědomí ona. Potřebuji ji vidět naživo, v opačném případě vy neplníte svoji roli. Charlottiny hladové modré oči pátrají po mých slzách, roztřeseném spodním rtu, jenže moje zed' stojí, a tak se ani jednoho nedočká. Evan se dychtivě pídí po mém smutku a utrpení, ale když vzdorovitě vystrčím bradu, odvrátí pohled.

Správně.

„Upřímnou soustrast nad tvou ztrátou.“

Ale ne.

A tak se Evan slovy, která nesnáším ze všech nejvíc, trefí do posledního volného políčka.

Člověk ztrácí věci, když ho zrovna přepadne výpadek paměti. Pak tu ztracenou věc zase najde. Jenže moje máma není *ztracená*. Už prostě není.

Dřívější Bree, které provizorně přezdívám Bree-před, už taky není, i když já předstírám opak.

Současná Bree-po se objevila následující den po mámině smrti. Večer jsem ulehla ke spánku, a když jsem se vzbudila, byla tam. To ona šla mámě na pohřeb. To ona otevřela dveře, když na ně zaklepali sousedi a přinesli nám zármutek a zapečenou brokolici. Byla se mnou, když truchlící návštěvníci konečně odešli domů. Přestože si z nemocnice vybavuju jen několik rozmazaných momentů – ztráta paměti způsobená traumatem, aspoň podle tátovy podivné knížky pro pozůstalé, co je plná pouček –, Bree-po se mnou už zůstala. Je nechtěným suvenýrem, který mi darovala smrt.

V mých představách vypadá Bree-po skoro stejně jako já. Má vysokou, vysportovanou postavu, kůži teplého odstínu hnědé, ramena širší, než bych si přála. Ale zatímco Bree-před nosila tmavé, pevné kudrny stažené do drdolu na vrcholku hlavy, vlasy Bree-po se rozprostírají divoce do všech stran jako koruna stromu. Zatímco moje oči jsou hnědé, v jejích se mísí okrová, karmínová a obsidiánově černá

jako tavící se kov v rozpálené peci, protože je neustále na hraně výbuchu. Noci jsou nejhorší, to na mě naléhá zevnitř, tiskne se mi pod kůži a ta bolest je nesnesitelná. Společně šeptáme *Moc mě to mrzí, mami. Všechno je to moje chyba. Žije uvnitř mě, v mém hrudníku, je dalším tepajícím srdcem vedle mého vlastního života a dechu, jako rozlícená ozvěna.*

Muset ji neustále krotit je práce na plný úvazek.

Alice o Bree-po neví. Ani nikdo jiný. Dokonce ani táta. Táta obzvláště ne.

Alice si odkašle a jako vlna tím rozrazí moje myšlenky. Jak dlouho jsem mlčky zírala do blba? Minutu? Dvě? S prázdným výrazem ve tváři se zadívám na ně tři, obehnaná svojí zdí. Evana to ticho znejistí, až nakonec vyhrkne: „Jo a mimochodem, máš fakt hustý vlasy!“

Aniž se podívám, vím, že se moje kudrny jakž takž zkrocené do nafouknutého drdolu probudily k životu a natahují se vlhkostí noci k nebi. Naježím se, protože tón v jeho hlase nemá nic společného s komplimentem, spíš zní, jako by komentoval zajímavou raritu – a tou raritou jsem já, protože jsem černoška a mám černošské afro. Báječný.

Alice po mně vrhne soucitný pohled, jenž Evanovi zcela unikne, protože jak jinak. „Myslím, že už jsme tady viděly všechno. Můžeme jet zpátky?“

Charlotte našpulí pusou. „Ještě půl hodky a pojedem, slibuju. Chci si trochu užít tu party.“

„Joo! Tak jdem, ukážu vám, jak rychle zvládnou exnout celou plechovku piva!“ Evan vezme svoji holku kolem ramen a odvede ji dřív, než stihneme zaprotestovat.

Alice cosi zamumlá pod vousy a vydá se za nimi do lesa, přičemž musí překročit pruh zeleného plevele na jeho kraji. Povětšinou tady roste proso a turanka. Máma jim říkala „čarotráva“ a „bleší zhouba“, když byla ještě naživu a mohla mě učit jména kytek.

Alice už je skoro mezi stromy, když si uvědomí, že ji nenásleduju. „Ty nejdeš?“

„Přijdu za vteřinku. Chci se ještě chvíli koukat, jak skáčou.“ Palcem ukážu přes rameno.

Přidusá zpátky. „Počkám s tebou.“

„Ne, to nemusíš. Klidně jdi napřed.“

Prohlíží si mě, jako by přemítala, jestli mi má věřit, nebo dál naléhat. „Jen dívat, skákat nebudeš?“

„Jen dívat, skákat nebudu.“

„Matty.“ Přezdívka, kterou mi dala, když jsme byly děti – Matty je zkrácenina mého příjmení –, mi skřípne cosi hluboko v hrudníku. Tohle mi poslední dobou staré vzpomínky dělají, dokonce i ty na něco jiného než na *ni*, a já to tak trochu nenávidím. Svět před očima se mi rozmaže, a teprve když pořádně zamrkám, uvidím Alicin obličej znovu zaostřeně – její bledou tvář, brýle, co jí neustále sklouzávají ke špičce nosu. „Já... Já vím, že takhle jsme si to nepředstavovaly. Život na Severokarolínské, myslím. Ale... Řekla bych, že by se s tím tvoje mamka nakonec smířila.“

Zahledím se tak daleko, kam až díky svitu měsíce dohlédnu. Vrcholky stromů za jezerem visí jako stínové třásně mezi kamenolomem a šerou oblohou. „To už se nikdy nedozvíme.“

„Ale...“

„Vždycky nějaké ale.“

Do hlasu se jí vkrade neúprosný tón. „Ale kdyby tady byla, myslím, že by nechtěla, abys... abys...“

„Abych co?“

„Se stala někým jiným.“

Nakopnu oblázek. „Potřebuju být chvílku o samotě. Jdi si užít večírek. Za chvíli dorazím.“

Prohlíží si mě, jako by se snažila uhodnout, jak se právě cítím. „Nemám malé slavnosti ráda – nedovolí totiž člověku ani na chvílku vydechnout.“

Přimhouřím oči a přemýšlím, odkud ta slova znám. „Tys... Necitovala jsi mi právě Jane Austenovou, že ne?“

V tmavých očích se jí zajiskří. „Kdo je větší knihomol? Ten, kdo cituje, nebo ten, kdo citaci rozpozná?“

„Počkat.“ Pobaveně potřesu hlavou. „Vážně jsi to právě přebila *Hvězdnýma válkama*?“

„Nejen.“ Zakření se na mě. „Přebila jsem to *Novou naději*.“

„Děcka, tak jdete?“ proletí lesem jako šíp Charlottin hlas. V Aliciných očích se pořád skrývá špetka starostlivosti, ale jen mi stiskne ruku a odejde.

Jakmile už neslyším šustění jejích kroků v podrostu, konečně můžu vydechnout. A vytáhnout z kapsy mobil.

Ahoj, tak jak jste se s Alicí zabydlely?

Druhá zpráva přišla o patnáct minut později.

Vím, že jsi naše statečná Bree, co se nemohla dočkat, až zmizí z Bentonvillu, ale nezapomeň na nás obyčejný lidičky. Aby byla mamka hrdá. Zavolej, až budeš moct. Mám tě rád, táta.

Nacpu si mobil zpátky do kapsy.

Vážně jsem byla dost připravená Bentonville opustit, ale ne proto, že bych byla statečná. Nejdřív jsem chtěla zůstat doma. Zdálo se to po tom všem správné. Jenže po měsících strávených pod stejnou střechou jen s tátou se moje hanba stala nesnesitelnou. Truchlíme pro stejnou osobu, ale nesdílíme stejný smutek. Je to jako ty tyčové magnety z hodin fyziky: můžete je k sobě zkusit přiblížit stejnými póly, ale ony se zkrátka odmítají dotknout. Já se tátova zármutku dotknout nedokážu. Vlastně ani nechci. Nakonec jsem z Bentonvillu vypadla proto, že jsem se tam bála zůstat.

Přecházím tam a zpátky podél kraje útesu, daleko od hloučku ostatních studentů, kamenolom mám po levé straně. S každým krokem se od země line závan mokré hlíny a borovic. Když se nadechnu dostatečně zhluboka, ucítím vzadu v hrdle nerostnou vůni drceného kamene. Jen o pár čísel vedle se země zničehonic propadá, mizí pod mýma nohama, a tam se široce rozprostírá jezero, v němž se odráží obloha a hvězdy a všechny možnosti noci.

Odsud vidím, s čím si skokani museli poradit: ať už to tady vydo-
lovali čímkoli, skálu osekali v třicetistupňovém úhlu. Aby se člověk
skalní stěně při skoku úplně vyhnul, musí se rozběhnout rychle a sko-
čit daleko. Bez sebemenšího zaváhání.

Představuju si samu sebe, jak běžím, jako by mým cílem byl mě-
síc. Jako bych mohla tu zlost a zahanbení a řeči ostatních nechat za
sebou. Skoro cítím to příjemné pnutí ve svalech, sladkost spěchu
v žilách, když plachtím vzduchem daleko od okraje a vstříc prázd-
notě. Bez varování mi ze středu těla vystřelí jako hořící šlahoun
jiskra Bree-po, tentokrát ji však nepotlačím. Rozvine se mi mezi
žebry a horký tlak, jenž z ní sálá, je tak mocný, až se zdá, že bych
mohla explodovat.

Část mě explodovat *chce*.

„Být tebou bych to nedělal.“

Někde za mými zády se ozve jízlivý hlas, vyleká mě a se mnou
i pár ptáčků, kteří se skřehotáním vyletí z větroví stromů k nebi.

Neslyšela jsem, že by se sem někdo porostem prodral, ale o jeden
ze stromů se ležérně opírá vysoký tmavovlasý kluk, jako by tam stál
celou dobu. Ruce má založené na prsou a vysoké černé kožené boty
překřížené u kotníků. Ve tváři má líný pohrdavý výraz, jako by se ani
nehodlal obtěžovat něčím pohrdat pořádně.

„Pardon, že ruším. Vypadalo to, že se chystáš skočit dolů. Sama.
Za tmy,“ protáhne.

Je znepokojivě krásný. Jeho bledý obličej má ostré, aristokratic-
ké rysy lemované vysokými lícními kostmi. Zbytek jeho těla jako by
se rodil z šera: černá bunda, černé kalhoty a inkoustově černé vlasy,
které mu spadají přes čelo a stáčí se těsně pod ušima, v jejichž roz-
táhnutých dírkách má černé gumové plugy. Nemůže mu být víc než
osmnáct, ale nic na jeho vzhledu teenagera ani trochu nepřipomíná –
ostré linie brady, nosu. Jak nehybně stojí.

Kluk, co je zároveň mladý i starý, mi dovolí ho pozorovat, ale jen
na chvíli. Pak se žlutohnědýma očima zahledí vyzývavě do mých.

Když se naše pohledy setkají, projede mnou ostrý šok od hlavy k patě a zanechá za sebou děs. Polknu, odvrátím zrak. „Zvládla bych to.“

Pohrdavě si odfrkne. „Skákání z útesů je pro hlupáky.“

„Nikdo se na tvůj názor neptal.“ Mám takovou tendenci chovat se tvrdohlavě, zejména když se potkám s někým jiným tvrdohlavým, a tenhle člověk se rozhodně počítá.

Chci ho obejít zprava, ale svižně jako kočka se po mně natáhne, já se mu však vykroučím dřív, než se mu podaří mě chytit. Zvedne obočí a v koutku úst mu zacuká. „Tebe jsem tady ještě neviděl. Jsi tu nová?“

„Odcházím.“ Otočím se, ale stačí dva kroky a on se zase objeví po mém boku.

„Víš, kdo já jsem?“

„Ne.“

„Já jsem Selwyn Kane.“

Z jeho pohledu se mi po tváři roztančí neviditelné jiskřičky elektřiny. Škubnu sebou a ruka mi vyletí mezi nás jako štít.

Prsty, příliš horké, příliš silné, mě vmžiku popadnou za zápěstí. Do lokte mi vystřelí mravenčivý pocit. „Proč sis zakryla obličej?“

Nemám pro něj žádnou odpověď. Ani pro sebe. Snažím se mu vytrhnout, jenže on mě drží železným stiskem. „Pusť mě!“

Selwynovi se rozšíří oči a vzápětí je přimhouří; není zvyklý, že na něj lidi křičí. „Ty... ty něco *cítíš*? Když se na tebe podívám?“

„Cože?“ Trhnu rukou, ale on mě pořád pevně drží bez nejmenších potíží. „Ne.“

„Nelží.“

„Já ne...“

„Ticho!“ poručí. Na prsou mi vzplane rozhořčení, jeho neobvyklé oči mi však prohledají obličej a plamen okamžitě uhasí. „Zvláštní. Myslel jsem...“

Najednou noc prořízne křik, tentokrát ale nepřichází od skokanů. Oba se otočíme směrem k lesu a za něj na mýtinu, kde se paří. Ozvou se další výkřiky – ne ty veselé, opilecké.

U ucha zaslechnu hluboké zavrčení. Nadskočím, když si uvědomím, že vyšlo z hrdla toho rozkazovačného kluka, jehož prsty mi ještě stále vězní zápěstí. Hledí mezi stromy a na rtech se mu objeví spokojený úsměv odhalující špičáky, které se málem dotýkají jeho spodního rtu. „Mám tě.“

„Koho?“ dožaduju se vysvětlení.

Selwyn se lekne, jako by úplně zapomněl, že tu stojím, a s frustrovaným zabručáním mě pustí. Pak vyrazí do lesa a jako nehlasný stín proletí mezi stromy. Zmizí mi z dohledu dřív, než stihnu cokoli říct.

Od skupinky oslavujících studentů po levé straně zazní jekot, z jakého v člověku úplně hrkne. Hlasy skokanů po mojí pravici naberou na hlasitost a teď už směrem k mýtině běží všichni. Ztuhne mi krev v žilách.

Alice.

Spěchám lesem po Selwynových stopách a srdce mi v hrudníku divoce buší. Jakmile se ale octnu pod klenbou stromů, skoro v té tmě nevidím pod nohy. Stačí tři kroky a tvrdě přistanu v ostružině. Dlaně i předloktí mám poškrábané od šlahounů. Dvakrát se roztřeseně nadechnu. Počkám, až oči přivyknou tmě. Stoupnu si. Naslouchám, odkud přichází křik. A potom ten necelý kilometr klušu správným směrem rychlými, odměřenými kroky, v žilách mi koluje adrenalin a já přemítám, jak tudy *sakra* mohl Selwyn proběhnout bez baterky takovou rychlostí.

Když konečně vyběhnu na mýtinu, večírek už se dávno proměnil v chaos. Mladší studenti do sebe navzájem strkají a snaží se utéct po dlouhé, úzké pěšince k autům, zaparkovaným na vyštěrkovaném plácku. Za kmeny stromů se jako burácející vlny se zavrčením probouzejí k životu motory. Dva kluci bojují s bečkami piva a snaží se je dokutálet na korbu pickupu, zatímco se jim menší skupinka pokouší práci „ulehčit“ tím, že upíjejí přímo ze sudů hadic. Kolem ohně povzbudivě skanduje kroužek asi tak dvaceti děcek s kelímky v rukách

a mobily zdviženými vysoko nad hlavami. Ať už se dívají na cokoli či kohokoli, Alice to nebude. Určitě se mě snaží najít, tak jako já ji. Vytáhnu mobil, ale žádné zmeškané hovory ani nepřečtené zprávy nemám. Takže teď nejspíš šílí.

„Alice!“ Pohledem po ní pátrám ve skupině, po Charlottině cuclíku a tričku, Evanově zrzavé kšticí, jenže oni tady nejsou. Protlačí se kolem mě nějaká polonahá a totálně promočená studentka. „Alice Chenová!“ Z táboráku stoupá těžký kouř, takže skoro nic nevidím. Prodirám se mezi zpocenými, vířícími těly a volám její jméno.

Jedna vysoká blondatá holka se na mě zamračí, když zařvu příliš blízko jejího obličejce, a já jí to oplatím. Je nádherná, stejným způsobem jako dobře opečovávaná dýka: ostrá, naleštěná a samá nabroušená hrana. Trochu upjatá. Naprosto Alicin typ. *Kde doprčíš je...*

„Všichni pryč, než někdo zavolá poldy!“ vykřikne ta blondýna.

Poldy?

Podívám se před sebe právě ve chvíli, kdy se kolečko lidí s červenými kelímky v rukách rozestoupí. Trvá jen vteřinku, než zahlédnu, co všechnen ten randál způsobilo a proč by někdo mohl zavolat policajty. Rvačka. Ošklivá. Na zemi se válí a pěstmi ohání čtyři ožralí, obrovští kluci. Nejspíš jsou to fotbalisti, kterým sotva skončily přípravné zápasy před sezonou a pohání je kromě adrenalinu taky pivo a bůhvíco dalšího. Jeden z těch obrů svírá v ruce triko jiného a tahá za něj tak silně, až se látka začne trhat ve švech. Třetí stojí na nohou v záklonu a chystá se čtvrtého nakopnout do břicha. Jako bych se dívala na gladiátorský zápas, až na to, že místo výzbroje jsou obalení vrstvami svalů, mají krky zhruba o tloušťce mých stehen a místo zbraní do sebe jdou pěstmi o velikosti výstavních grepů. Rozvířili kolem sebe hurikán prachu, který se mísí s neproniknutelným kouřem, a kvůli tomu málem přehlédnu to poblikávající světlo a jakýsi pohyb nad jejich hlavami.

Co to...?

Támhle! Už zase to vidím. Ve vzduchu nad nimi se něco lesk-

ne a jakoby tančí. To zeleno-stříbrné cosi se přelévá, vrhá se k zemi a probleskuje, na chvíli zmizí a pak se zase objeví, jako zasekávající se hologram.

Ten výjev vyláká z mojí mysli vzpomínku. Pablesky světla... jen ten samotný *pocit* mi vyrazí dech, jako by mě někdo praštil do hrudi.

Tohle už jsem jednou viděla, jen si nemůžu vzpomenout *kde*...

Zalapám po dechu a obrátím se na vykuleného studenta v tričku univerzitního sportovního klubu vedle mě. „Vidíš to taky?“

„Myslíš ty pitomce, co se úplně bezdůvodně perou?“ Poklepe na obrazovku mobilu. „Jo, co myslíš, že natáčím?“

„Ne, to... to světlo.“ Prstem ukážu na záblesky v kouři. „Tam!“

Pozorně se zadívá nad sebe a pak se zatváří trochu jízlivě. „Cos to hulila?“

„Nechte toho!“ Ta vysoká blondýna se prodere hloučkem pozorovatelů a stoupne si mezi rváče a zbytek studentů s rukama v bok. „Večírek skončil!“

Kluk vedle mě na ni mávne rukou. „Máš tlustý sklo, Tor!“

Tor protočí panenky. „Musíš odsud pryč, Dustine!“ Její zlověstný pohled zažene většinu čumilů.

To *něco* tam furt je, za její plavou hlavou. Srdce mi buší a já znova přejedu očima celou scénku. Nikdo kromě mě si té stříbřité masy, co se vznášá a třepotá nad hlavami po zemi se válejících kluků, nevšiml – anebo ji nikdo jiný vůbec *nevidí*. Útrobami se mi rozleze chladný děs.

Zármutek si s lidskou myslí dokáže dost pohrát. To sama dobře vím. Jednoho rána pár týdnů po mámině smrti mi táta řekl, že cítí, jak se na sporáku vaří kukuřičná kaše se sýrem – moje oblíbené jídlo a mámina specialita. Jindy jsem zas já z pokojíčku slyšela, jak si mamka pobrukuje na druhé straně chodby. Takové každodenní, jednoduché maličkosti, které mě na okamžik přesvědčily, že posledních pár týdnů byla jen noční můra, že teď už jsem vzhůru a máma je živá. Smrt je rychlejší než naše mozky.

Zhluboka vydechnu skrz ty vzpomínky, sevřu víčka pevně k sobě a opět oči otevřu. *Nikdo jiný to nevidí*, pomyslím si, když naposledy přejíždím pohledem obličejů všech přítomných. *Nikdo...*

Až na postavu na druhé straně táboráku schovanou mezi dvěma dubovými kmeny.

Selwyn Kane.

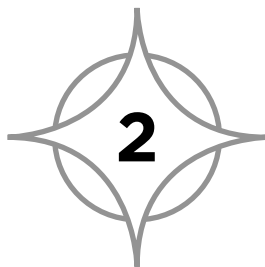
Zlostně hledí nahoru a ve tváři má vypočítavý výraz. Podrážděný. Bystrými očima taky sleduje ten mizející a opět se objevující tvar. U boků mu šklubou dlouhé prsty, stříbrné prsteny se v přítmí blýskají. Bez varování, skrze proužky dýmu svíjející se ve vlnách nad ohništěm, vypátrají Selwynovy oči ty moje. Povzdechne si. Fakt si upřímně povzdechne, jako bych ho teďka už děsně nudila, když tady máme tu holografickou příšeru. Strach v mém nitru probodne uražený pocit. Stále se mi dívá přímo do očí a rychle trhne bradou na stranu. V tu chvíli moje tělo obmotá se zlovolným prásknutím neviditelné lano stvořené z elektrického náboje a šklubne mnou dozadu – dál od toho kluka a toho *čehosi*. Táhne mě tak silně, že málem upadnu. Rty se mu pohybují, ale já ho neslyším.

Bráním se, ale lano na můj vzdor odpoví a prudká bolest se v mém těle rozvine v jedno jediné slovíčko:

Odejdi.

To slovo se mi zhmotní v mysli, jako by bylo mojí vlastní myšlenkou, kterou jsem zkrátka jen pozapomněla. Příkaz se mi vštípí kamsi za oči a jako ozvěna rozhýbaného zvonu se mi nese hrudníkem, až nakonec neslyším nic jiného. Zaplaví mi pusu i nos omamnými vůněmi – troškou kouře a špetkou skořice. Neovladatelná potřeba odejít prosycuje celý můj svět a pak už jsem tak ztěžklá, že se mi začnou klížit víčka.

Když znovu otevřu oči, zjistím, že už jsem se obrátila směrem k parkovišti. S dalším nádechem se vydávám pryč.

ODEJDI. HNED TEDĚ.

Odcházím. Hned teď.

Je to, myslím, správné rozhodnutí. Dobré. Dokonce *nejlepší*.

Dustin po mém boku taky kráčí pryč odsud. „Musím jít.“ Zavrtí hlavou, jako by nechápal, proč neodešel už dávno. Bezděky mu přikyvuju. Tor nám řekla, abychom odešli, a my bychom ji měli poslechnout. Teď už jsme na štěrkové cestě, jen pár minut chůze mezi stromy a budeme u aut.

Zakopnu o padlou větev, zavrávorám a zachytím se kmene stromu, připlácnu dlaně na rýhovanou borovicovou kůru. Okamžitá palčivá bolest v mých už tak poškrábaných dlaních protne oblak toho rozkazu *Odejdi* a přetrvávající štiplavost slov *Hned teď*, až se nakonec zcela rozplynou. Už mě netíží, jen mi poletují uvnitř lebky jako komáři.

Dustin je dávno v čudu.

Velkými doušky lapám po dechu, dokud se neokysličím natolik, že mi moje myšlenky zase připadají jako moje vlastní, konečně se vrátím pořádně do svého těla a ucítím, jak se mi zpoceně bavlněné tričko lepí na záda a hrudník.

Jako bublinky stoupající olejem se mi vrací vzpomínky, pomalu se vlečou, až nakonec vyplují na povrch a vybuchnou v celobarevný obraz.

Selwyn. Jeho znužený výraz. Ústa, z nichž se do noci vylévala slova na křídlech studeného vánku, dokud neodfoukla můj vlastní úmysl zůstat na místě a nenahradila jej jeho příkazem, ať odejdu. Jeho vůle se omotala kolem méj vidiny toho poletujícího tvora a rozemlela ji na prach a drobné úlomky jednotlivých výjevů, které vzápětí znovu naaranžovala a vytvořila z nich nový obrázek: neobyčejnou prázdnotu nad ohništěm, po záhadném tvorovi ani stopy. Jenže tahle nová vzpomínka mi nepřipadá skutečná. Je to jen tenká, chatrná vrstva upředená ze stříbrného dýmu, pod níž je vidět nepopíratelná pravda.

Oběma nám pozměnil paměť, ale já jsem si teď vzpomněla, co se doopravdy stalo. To je ale přece nemožné...

Zaslechnu něčí hlas a okamžitě se schovám za strom. „Jsou tu jen tyhle čtyři. Zbytek už je na parkovišti.“ To promlouvá Tor, ta světloláska, co na všechny křičela. „Můžeme to sfouknout rychle? Čeká mě rande se Sar. Jdeme na drinky do Tap Railu.“

„Sar pochopí, když budeš mít zpoždění.“ Selwyn. „Tenhle se skoro zhmotnil. Těm posledním dvěma jsem musel pro jistotu vymazat vzpomínky.“

Zadusím překvapení. Oba na mýtině zůstali, jsou tak pět šest metrů ode mě. Ať už dělají cokoli, jedou v tom společně. Zahlédnu je oba mezerou mezi stromy, jak obcházejí kolem ohně, hlavy zakloněné. Zahalená nazelenalá silueta se pořád ještě vznáší vysoko ve vzduchu a střídavě probleskává. Čtyři ožralí fotbalisti musí být totálně na káry, protože teprve teď začali znovu nabírat dech. Sedí na zemi, hrudníky se jim vzdouvají, obličejové mají zakrvácené a v nich zmatené výrazy. Jeden z nich se pokusí postavit, po jeho boku se však vmžiku objeví Selwyn. Jeho dlaň dopadne na sportovcovovo rameno těžce jako kovádlina a donutí ho se znovu posadit tak drsně a rychle, že mu při nárazu na zem zanaříkají kolena. Vyjekne bolestí a padne popředu na ruce, zatímco já musím utlumit svůj vlastní výkřik.

„Co děláš!“ zařve jiný z fotbalistů.

„Sklapni,“ utrhne se na něj Selwyn. Zraněný se snaží z jeho stisku

vymanit, avšak Selwyn ho drží při zemi, jako by ho to nestálo žádnou námahu, ani se na něj nedívá. Nespouští totiž oči z oné pableskující věci, co se jim kroutí nad hlavami. Po několika bolestných nádeších chudák kluk tiše zasténá. „Vy ostatní, sedněte si vedle něho.“ Trojice si beze slov vymění pohledy. „Hned teď!“ vyštěkne a oni se spěšně přesunou po všech čtyřech ke svému zraněnému kamarádovi.

Ve vteřině si uvědomím, že mám na výběr. Buď můžu jít hledat Alici a Charlotte. Alice už je určitě strachem bez sebe. Můžu odejít, jak mi Selwyn nakázal. Můžu znovu vztyčit svoje zdi, tentokrát aby se postavily mezi mě a to, co se děje tady s těmihle podivíny, které vůbec neznám, ze školy, na které jsem sotva začala studovat. Můžu ukryt svoji zvědavost, stejně jako Bree-po, stejně jako zármutek. Nebo tady můžu zůstat. Pokud to není jen nějaký trik, který na mě zkouší můj truchlící mozek, co to potom je? Po čele mi stéká pot a štípe mě v očích. Kousnu se do rtu a zvažuju svoje možnosti.

„Jakmile je dostanu z cesty, dá se na útěk,“ varuje Selwyn.

„No nepovídej, vážně?“ prohodí suše Tor.

„Sarkasmus si nech na potom, jsme na lovu.“ *Na lovu?* Zrychlí se mi dech.

„To říká ten pravý...“ odfrkne si Tor a natáhne se za hlavu pro něco, bohužel pořádně nevidím co.

Možnost volby se vypaří ve chvíli, kdy se zničehonic objeví stříbřitý kouř. Svíjí se a kroutí kolem Selwynova těla jako živý organismus, obalí mu paže a hrudník, zamlží jeho siluetu. Jeho jantarové oči se zatřpytí – jakože doopravdy *zazáří* – jako dvě slunce a konečky vlasů se mu zkroutí nahoru zakončené jasnými modrými a bílými plamínky. Pokrčí prsty jedné ruky a zkroutí je v podivném gestu, jako by tahal a hnětl samotný vzduch. Ač se to zdá nepředstavitelné, je najednou zároveň ještě hrozivější a ještě krásnější než předtím.

Zjeví se další vlna stříbřitého kouře a zahalí čtveřici sedící na zemi. Ani nemrknou – protože nic z toho nevidí. Ale já jo. A Selwyn i Tor taky.

Když Tor o krok ustoupí, konečně spatřím, co drží v ruce: tmavý, kovový prut ohnutý do tvaru půlměsíce. Švihne jím směrem k zemi a celá konstrukce se rozvine – v luk. No vážně, v *luk*.

Jakmile tu zbraň fotbalisti spatří, vyjeknou a rozutečou se do stran jako krabi.

Tor jim nevěnuje nejmenší pozornost, prudce zatáhne za jeden konec luku a vytáhne z něj stříbrnou tětivu. Vycvičenými prsty ji zahákne na správném místě. Otestuje, jestli je dobře napnutá. Holka, o které jsem si myslela, že je upjatá, vytáhne ze skrytého toulce mezi lopatkami šíp a bez dívání jej založí. Nadechne se – a jediným silným pohybem nadzvedne luk a natáhne šíp až k uchu.

Jeden z fotbalistů na ni namíří roztřeseným prstem. „Co...“

„Kam to chceš?“ ptá se Tor, jako by ten kluk vůbec nepromluvil. Na předloktí jí tančí šlachovité svaly, biceps se napne.

Selwyn nakloní hlavu na stranu a chvíli si tvora prohlíží. „Do křídla.“

Tor zamíří, tětiva se napne ještě víc. „Řekni kdy.“

Jeden úder srdce.

„Ted!“

Neskutečně rychle za sebou se stanou tři věci.

Z Tořina luku vyletí šíp.

Selwyn přiskočí ke skupince kluků, doširoka roztáhne paže a cosi mumlá, já však jeho slova nezachytím.

Všichni čtyři si stoupnou. Pochodují v řadě za sebou kolem táboráku a vydají se směrem ke mně.

Šíp prorazil tu pableskující hmotu. Na setinu vteřiny spatřím v kouři křídla. Pařáty. Žuchnutí – a už se to plácá na zemi, rozhazuje kolem sebe hlínu a listí, půlka šipu trčí vzhůru. Ať už je to cokoli, není to o moc větší než vačice. Ovšem zhruba stejně rozlícené. Oklepu se. Vačice, a ještě ke všemu *okřídlená*.

Čtveřice sportovců už dorazila ke mně, a když procházejí kolem, schovám se, aby mě neviděli. Krev mi zchladne v žilách, jakmile

spatřím jejich výrazy: ústa pootevřená, pohledy prázdné. Pochodují jako zdrogovaní.

Vypadala jsem takhle i já?

Noc protne pronikavý vřískot a přitáhne moji pozornost zpátky k Selwynovi a Tor. Sykot. Hlas, co zní jako kovová střešina tažená po skle. „*Merlin...*“

Zmateně zamrkám. *Merlin, jako že ten od krále Artuše?*

Selwyn se vydá blíž k probleskujícímu stvoření, jež sebou probodnuté šípem škube. Natáhne ruku a na konečcích jeho prstů se objeví pět špičatých jehliček utvořených ze světla. Protočí zápěstím a z prstů mu vytrysknou světelná kopí a zabodnou se do země. Tvor se rozječí; Selwyn ho přišpendlil na místě jako motýla do sbírky. Z jeho hrdelního zachechtání mi přejede mráz po zádech. „Ne jen tak ledajaký merlin.“

Tvor znovu zasyčí, tentokrát v bolestech a zuřivěji. „*Králomág!*“

Selwynovi se na rtech rozvine divoký úsměv. „No proto.“ Hrkne ve mně. Mág. *Magie*.

„Je docela malý, Sele,“ našpulí Tor rty, další šíp už má připravený v luku.

„Nesejde na tom, jestli je malý nebo velký,“ namítne Selwyn – *Sel*. „Nemá tady co dělat.“

Ta věc usilovně zápasí o svobodu. Křídly plácá o zem.

Sel mlaskne. „Co tady pohledáváš, isele?“

Pořádně protáhne dlouhé í ve slově isel a pohrdavě se usklíbne.

„*Moc zvědavý mýtonoš.*“ Isel hlasitě začichá. „*Zvědavý zrá...*“ Sel mu přišlápne křídlo. Tvrďe. Tvor zaječí.

„To už by stačilo. Proč jsi přišel?“

„*Nakrmít se!*“

Sel protočí panenky. „Jo, to jsme viděli. Našel sis jiskřičku agrese a *rozfoukal jsi ji*, dokud se z ní nestala hostina. Tak ses těšil, až se nacpeš, že sis nás vůbec nevšiml, přestože jsme stáli hned pod tebou. Ale takhle daleko od kampusu? Nejsi nic než jen mizerný slaboch.“

Sotva zhmotněný. Určitě by pro tebe bylo snadnější nasytit se tam, blíž u Brány?“

Z místa v prachu, kde se isel válí, se ozve rytmický, skřípavý zvuk. Chvilku mi trvá, než si uvědomím, že to je jeho smích. Sel ho slyší taky. Jeho úsměv ochabne.

„Něco tě pobavilo?“

„Ssssssprávně,“ zakrákorá tvor. „Moccccc pobavilo...“

„Ven s tím. Nebudem tu čekat celou noc,“ varuje ho Sel. „Nebo bych snad měl říct, že ty celou noc nepřečkáš? Umřeš tady – nebo to ti ještě nedošlo?“

„Neníííí to moje Brána,“ zachraptí.

Sel zatne čelist. „Co tím myslíš, že to není tvoje Brána?“

Tvor se znovu rozchechtá a ten zvuk je nejen neznělý, je zkrátka *nesprávny*. Sel očima střílí po Tor. Ta stále míří na isela šípem, lehce zavrtí hlavou a pokrčí rameny. Ani jeden z nich neví, co to znamená. „Není to moje Brána. Není, není...“

Sel bez varování zatne ruku v pěst jedním rozhodným pohybem. Zářící jehlice se sloučí dohromady. Následuje záblesk světla a nářek, z jakého se člověku roztřesou kosti, a probleskující silueta toho stvoření exploduje v oblak zelenkavého prachu.

Nohy mám přilepené k zemi. *Najdou mě, napadne mě, protože jsem tak vyděšená, že nedokážu utéct.*

„Mohli by tu být další.“ Tor spustí ruku s lukem podél těla. Selovi zamýšleně klesne hlava. „Sele?“ Nic. „Slyšel jsi mě?“

Šlehne po ní pohledem. „Slyšel.“

„No, tak co, lovíme, nebo ne, králomágu?“ zeptá se ho poněkud podrážděně.

On se otočí čelem k lesu, zády ke mně a mojí schovce, ze zad a ramenou mu vyloženě sálá napětí. Vzápětí se rozhodne. „Lovíme.“ Zamumlá cosi, čemu nerozumím, a ten stříbřitý dým, co už se tu jednou objevil, se vrátí, víří kolem ohniště, dokud plameny neuhasnou, a mýtinu vmžiku pohltí tma. „Tudy.“

Zadržím dech, ale nevydají se mým směrem. Místo toho vyrazí do části lesa, kterou si tak pozorně prohlížel. Počkám, dokud jsou jejich hlasy slyšet. I když už mě nesvazuje strach z toho, co by mi provedli, kdyby mě tu našli, trvá ještě hodnou chvíli, než převezmu kontrolu nad svými třesoucími se končetinami. Konečně jsou oba pryč.

Vteřina ticha, pak druhá a pak znovu začnou cvrkat cvrčci. Ani jsem si neuvědomila, že přestali.

Z větve nade mnou zazní tiché, váhavé ptačí zaštěbetání. Soucitně vydechnu. Jsem si docela jistá, že vím, jak jim je: ten isel byl sice nemožné monstrum, které se nějakým způsobem živí na lidech, ale Selwyn je něco jiného... Něco ještě horšího.

Všechno živé v lese se před ním schovávalo.

Stojím tam ještě chvíličku, pořád jak přikovaná, a pak uteču. Běžím tmou, co nejrychleji dokážu, a neohlížím se.

Jakmile z lesa vyběhnu, zpomalím a všechny myšlenky na ty nesku-
tečné věci se rozplynou.

Noční oblohu křížují modrá a červená světla a mně se z žaludku
začne nitrem plížit ztěžklý a nakyslý strach. Na parkovišti stojí auto
policejní hlídky z Durhamského okresu a vedle něj postávají moje
kamarádky a mluví se šerifem, který v ruce drží notes.

On a Charlotte si všimnou jako první, že se k nim blížím. Policis-
ta, běloch něco přes čtyřicet, jediným rychlým trhnutím zápěstí notes
zaklapne a druhou ruku si založí v bok, jako by mě chtěl důrazně
upozornit, že nemá cenu utíkat. Pistole v pouzdru zavěšeném u dru-
hé kyčle neujde mému pozornosti.

Alice se choulí za nimi, je jako tichoučký stín se skloněnou hla-
vou. Vlasy jí spadají přes obličej a zakrývají jej jako hustá, černá opo-
na. Z toho pohledu mě bodne u srdce.

Když dojdu až k autu, podívá se šerif na Charlotte. „Vaše ká-
moška?“ Charlotte přikývne a okamžitě začne překotně vysvětlovat
a omlouvat se.

Přikročím k Alici a prohlédnu si ji. „Jsi v pohodě?“ Neodpoví ani
se mi nepodívá do očí. Vztáhnu ruku k jejímu rameni, ale ona se jen
otočí a uhne se mi. „Alice...“

„Když už jsme teď všichni tady...“ protáhne policista. Za doprovo-

du dlouhatánského, utrápeného povzdachu pochoduje kolem strany řidiče svého auta – schválně si dává krásně načas, to je mi jasné – a opře se o střechu. „Slečno Simpsonová, můžete jít, tentokrát vám uložím jen varování. Příště dostanete pokutu. Slečna Chenová a...?“ V očekávání nakloní hlavu a nadzvedne jedno obočí.

Polknu, srdce mi pořád buší jako o závod. „Matthewsová.“

„Mhm.“ Hlavou pokyne k zadním sedadlům svého auta. „Vy jedete obě se mnou.“

Alice sedí na sedadle vedle mě a ruce složené v klíně se jí třesou. Podívám se na modře svítící digitální hodiny na palubce. 22:32. Po temné, prázdné silnici vedoucí na kampus jedeme už jedenáct tichých minut. Ani jedna z nás v policejním autě ještě nikdy neseseděla. Smrdí to tady kůží, olejem na zbraně a čímsi štiplavě mentolovým. Očima spočinu na kulaté, zeleno-černé plechové krabičce žvýkacího tabáku s nápisem Classic Wintergreen, která leží v držáku na pití mezi předními sedadly. *Fuj.* Za ochrannou dělicí mříží je ve středu palubní desky připevněný stojan se zaprášeným notebookem. Pod ním se válí hromada přístrojů, z nichž klíčí kabely stočené do spirál se spoustou tlačítek a vypínačů. Policista, podle jmenovky příjmením Norris, si chvíli hraje s kolečky rádia a nakonec se z chraplavého repráku ozve refrén písničky „Sweet Home Alabama“.

Je mi šestnáct. Všímám si, co se v téhle zemi děje. Slyšela jsem, jaké vyprávějí historiky moji strejdové, bratrance – no, co oni, dokonce i můj vlastní táta – o problémech s policií. Víím, co za videa koluje po netu, viděla jsem je. Z toho, že právě sedím v policejním autě a myslím na ně, se mi divoce rozbuší srdce. Nevím, jestli se v naší zemi najde jediný černoch, který by se stoprocentní jistotou prohlásil, že se v přítomnosti policie cítí v bezpečí. Ne po tom, co se stalo v posledních letech. Nebo spíš nikdy. Možná že jich někde pár je, ale já je teda rozhodně neznám.

Alice sedí narovnaná jako pravítko, soustředěně pozoruje tmavé hradby lesů ubíhající venku za oknem. Norris usazený na sedadle ři-

diče palci klapě o volant a nehlasně si zpívá: „Lord, I'm coming home to you.“

„Alice,“ zašeptám. „Něco se tam stalo...“

„Nemluvím s tebou.“

„Ale no tak,“ syкну. „U toho ohniště, něco...“ Ježiš, vždyť já ani nevím, kde začít. „Ta rvačka, myslím, že...“

„Ticho tam vzadu,“ rozkáže šerif Norris. Zahlédnu jeho oči ve zpětném zrcátku. Zdvihne jedno obočí, jako by mě vyzýval: *Tak řekni něco, jen to zkus*. Sklopím oči a odvrátím pohled.

Po pár minutách promluví. „Takže vy chodíte na Severokarolínskou. Syn se tam pár let zpátky hlásil... Nevzali ho. Není lehký se tam dostat. A taky ta škola stojí majlant.“

Ani jedna z nás neví, co na to říct.

„Jak jste to zmáklady vy?“

Obě radši mlčíme. Zmáklady co? Přijetí, nebo poplatky? Alice odpoví jako první. „Díky stipendiu.“

„A co ty, kočičko?“ Norris mě očima najde ve zpětném zrcátku. „Hádám stýpko pro potřebné?“

Alice ztuhne a mně se zježí chlupy za krkem. Nejsem žádná jeho *kočička* a za to, že potřebuju s poplatky za školu pomoci, se nestydím, jenže na to on se neptá. Jeho všeználkovský úšklebek dává dost jasně najevo, že si myslí, že jsem dostala stipendium jen proto, že patřím do rasové menšiny.

„Prospěchové,“ procedím mezi zuby, přestože mu do toho vůbec nic není.

Uchechtne se. „To určitě.“

Prudce se nadechnu a zaplaví mě zlost a pocit bezmoci. Zkrouť se mi prsty a zaryjí se mi do stehů, jak se v sobě snažím udržet všechny ty poznámky, které si nemůžu dovolit vyslovit nahlas.

O pár minut později auto zpomalí. Kampus je ještě několik mil daleko odsud a nevidím ani žádné jiné auto či křižovatku, jen rovnou silnici s dvěma pruhy ozářenou předními světly policejního auta.

A pak pochopím, proč Norris přibrzdil. Na druhé straně silnice se z lesa vynořily dvě postavy. Jak se k nim pomalu blížíme, dálková světla zapnutá, zakryjí si oba oči zdviženými pažemi. Norris zastaví vedle nich, ztiší rádio a stáhne okýnko. „Trochu pozdě na večerní procházku, ne?“

„Vy jste Norris, že ano?“ Když zaslechnu ten hlas, vytratí se mi z obličeje všechna krev.

Řidič viditelně ztuhne v ramenou. „Kane.“ Pohledem přejede doleva. „Morganová. Omlouvám se. Nepoznal jsem vás.“

Alice se nakloní blíž k okýnku, aby líp viděla na ty dva, o nichž já vím, že jsou to Selwyn a Tor. *Zvědavý mýtonoš.*

„To jsem si všiml,“ odvětí Sel. Předkloní se a já odvrátím pohled a zadívám se s prázdným výrazem v očích před sebe. Periferně vidím, že si mě hodnou chvíli prohlíží a pak se podívá na Alici. Z jeho pozornosti znervózním. „Opozdilci z lomu?“

„Jo,“ potvrdí Norris. Zaváhá, pak si odkašle. „Děje se něco, o čem bych měl vědět?“

Selwyn se narovná. „Už ne.“

„To rád slyším.“ Norris se přiškrceně zasměje. Je nervózní.

Norris to ví. On to ví.

„Ještě něco?“ zeptá se suše Sel. Pokud Norrise urazilo, že jemu, zástupci šerifa celého okresu a dospělému muži, tenhle mladý kluk v podstatě říká, že může odjet, tak to na sobě nedává znát.

„Jen vezu tyhle dvě zpátky do kampusu.“

Sel už ani nedává pozor a kráčí po silnici pryč. „Tak jedte.“

Tak jedte. To není žádost. Ani návrh. Je to rozkaz.

Tahle dvě slovíčka smetou ze stolu veškeré drobky bezpečí, které by mi vnitřek policejního auta mohl poskytovat. Bez ohledu na to, jaké vyšší moci se Norris zodpovídá, má rozhodně nižší postavení než tihle dva studenti.

Zasalutuje Tor, která se vzápětí otočí a vydá za Selem. Pak zařadí a rozjede se dál po silnici směrem k budovám univerzity. Po chvíli

li znovu zapne rádio a brouká si pod vousy. Posbírám odvalu a co nejmní nápadně se krapet pootočím a vykouknu zadním oknem ven.

Po Tor a Selovi není nikde ani stopy.

Alice se opře o sedadlo. Nepokusím se na ni znovu promluvit. Už předtím jsem pořádně nevěděla, co říct, a teď už vůbec netuším, potom co jsem viděla, jak tihle takzvaní mýtonoši jednají s policií. Po zbytek jízdy si přehrávám v hlavě, co jsem Alici stihla říct, a celé mě to uklidní i vyděsí zároveň. Uklidní mě, že jsem v přítomnosti Norrisse neproněsala nic, z čeho by bylo jasné, že vím, co se v lomu skutečně stalo. Vyděsí mě fakt, že jsem právě byla svědkem něčeho, co jsem vidět neměla, a pokud by s tím chtěl Selwyn Kane cokoli udělat, policista Norris by mu v tom nezabránil.

Celou cestu na kampus se mi v hlavě honí tři myšlenky, až se nakonec propijí v jediný proud slov: *Magie. Skutečná. Tady.*

Norris nás vysadí před historickou budovou nazývanou Old East, v níž mají pokoje studenti přípravného programu. K našemu pokoji ve třetím patře vyjdeme po schodech mlčky. Jakmile vejdemo, převleče se Alice do pyžama a bez jediného slova na dobrou noc si vleze do postele. Já tam jen tak stojím, neukotvená uprostřed pokoje.

Na své straně místnosti má Alice na poličce nad stolem do řady vyskládané rámečky s fotkami svého bratra, sester a rodičů z dovolené na Tchaj-wanu. Její rodiče už na začátku prohlásili, že si ji každý pátek přijedou vyzvednout, aby mohla víkend strávit s nimi doma v Bentonvillu, to jí však nezabránilo v tom, aby si pokoj vybavila, jako by tu měla bydlet napořád. Zrovna dneska si na zeď připevnila pár plakátů z romantických komedií a nad postel si rozvěsila dvoumetro-
vá vánoční světylka.

Na mojí straně pokoje žádné fotky nejsou. Ani plakáty. V podstatě nic, co by mohlo připomínat dekorace. Doma už jsem nezvládala, jak moc bolelo chodit po chodbách, které znám z dětství, kolem fotek mámy, živé a usměvavé. Schovala jsem i všechny její serepetičky. Jaká-

koli připomínka její existence se mi pokaždé zaryla do srdce jako nůž, takže při stěhování do Chapel Hillu jsem si toho sbalila jen málo. Mám tu akorát pár plastových úložných boxů na učebnice a sešity, kufr s oblečením, oblíbené tenisky, notebook a telefon a pár toaletních potřeb.

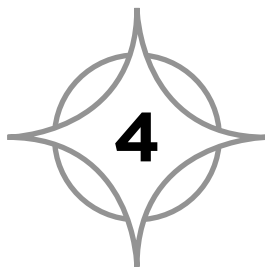
Po dnešním večeru mi to všechno připadá jako artefakty z jiného světa, v němž magie neexistuje.

Skutečná. Tady.

Na nitku se navléknou tři další slova: *Merlin. Království. Mýtonoš.*

Nemyslím, že se mi podaří usnout, ale přesto si vlezu do postele. V mojí mysli se tvrdě střetávají vzpomínky z dětství s pekelnou realitou dnešního večera. Jako malá jsem naprosto zbožňovala představu, že by magie mohla být opravdová, jako ta z knížek o Percym Jacksonovi nebo ze seriálu *Čarodějky*. Občas mi kouzla připadala jako šikovný nástroj, který může člověku usnadnit život. Jako něco, co dokáže z nemožného učinit možné.

Jenže skutečná magie zahrnuje příšery, co se *živí* lidmi. Tenký hlásek v mém nitru mě přesvědčuje, že když mýtonoši tyhle tvory loví, pak musí být dobří. Prostě *musí*. Jenže jak se noc pomalu proměňuje v brzké ráno, ten hlas umlká. Když usínám, ozývá se mi v uších uplynulá noc: bolestivý výkřik fotbalisty, kterého Sel srazil na kolena; Dustinovo mumlání, když odcházel směrem k parkovišti; a jek isela, když ho Sel zničil.

Ze spánku mě probere Alicin hlas.

„Co je?“ zabrbhlám. Spánek mě neúprosně stahuje do svých hlubin a mně se vůbec nechce s ním bojovat.

„Vstávej!“ Alice nade mnou stojí už oblečená, ruce má založené na hrudi a kyčel vystrčenou do strany. „Volali z kanceláře proděkana pro studijní záležitosti. Máme se tam za patnáct minut dostavit!“

Hrkne ve mně a hlavou se mi rozletí myšlenky. Selwyn. To stvoření. Jízda domů v Norrisově autě. *Magie*. Všechno se to vážně stalo. Moment – znamená to snad, že o tom všem ví i proděkan? Je se Selwynem a Tor spolčený stejně jako policie? Polknu a snažím se ubránit vlně paniky. „Proč?“

Zadívá se mi příkře do očí. „Proč myslíš?“ Chvíli mi trvá, než si uvědomím, co má na mysli – vyhodí nás. Obě. Jediným pohybem se posadím a vystřelím z postele. Alice se otočí na podpatku a mizí ve dveřích, ve tváři se jí mísí zlost a obavy. „Jdu tam rovnou. Opovaž se mít zpoždění.“ Zabouchne za sebou.

Vyštrachám telefon a přečtu si zprávu, kterou v noci poslala do skupiny Charlotte.

OMFGGGG dopdrelé FAKT se omlouvám!! benga ještě NIKDY na žádnou party v lomu nepřijeli napište až si tohle přečtete!!!!

Neodpovím.

Mám zmeškaný hovor a hlasovou zprávu z neznámého čísla s předvolbou Orangeského okresu a předčíslím univerzity. I mně volali z kanceláře proděkana.

Pobíhám po pokoji ve snaze najít něco čistého na sebe. O pár minut později už vybíhám ze dveří, ženu se chodbou ven, schody беру po dvou. Vrazím do vchodových dveří a pak už se řítím po kamených schodech před cihlovou budovou kolejí.

Po mé pravé ruce stojí v dlouhé řadě studenti na chodníčku z červených cihel, jenž obklopuje Starou studnu. Čekají, až si budou moct ze studny lknout vody a trochy štěstí, když dnes začíná výuka. Za nimi se rozprostírá pozemek školy, na němž sem tam roste starý strom či nízký keř a vzadu stojí památník Konfederace nasměrovaný na sever.

Přejdu ulici a poklusem proběhnu mezi Jižní budovou a divadlem. Jakmile je mám za zády, naskytne se mi pohled na malebné hlavní nádvoří zvané Polk Place. V tu chvíli se mi zdá, jako by na mě zíralo najednou všech téměř tři sta hektarů univerzitních pozemků.

Jejich hranici tvoří na všech čtyřech stranách univerzitní budovy, mezi nimiž se rozprostírá obdélníkový trávník. Křížují jej dlouhé chodníčky, které pohromadě vypadají jako mřížoví z červených cihel. Stovka zívajících a znavených studentů se šine po nádvoří jako rozptýlené hejno tažných ptáků. Někteří znají svoji cestu z paměti a kráčí s pohledem zabořeným do mobilu. Jiní se pohybují po dvojicích nebo ve skupinách a zkracují si cestu k jídelně přes trávu, aby se stihli nasnídat, než jim v osm začnou přednášky. Ranní obláčky babího léta zahalují nebe do tlumené šedi a zbarvují listí do odstínů sytě zelené.

Tohle celé je pravděpodobně tak desetina celého kampusu, a přesto je to největší školní plocha, po které jsem se kdy procházela. Chvilku mi trvá, než se zorientuju. Na mobilu si prolistuju mapu kampusu a pak se lehkým poklusem rozběhnu orosenou trávou skrz mlžný opar, co se válí nad zemí, směrem k budově, v níž sídlí mimo jiné i studijní oddělení.

Moje mysl rozhazuje kolem výjevy z minulé noci jako temné, matoucí konfety. Chci Alici povědět, čeho jsem včera byla svědkem, jenže věřila by mi, kdybych jí řekla, že jsem viděla kluka se zlatavýma očima, který umí kouzlem zhypnotizovat ostatní, a holku, která nosí v zadní kapse luk a šíp? A co ten polda – možná dokonce celá stanice –, který téměř stoprocentně ví, co se tady děje, a pomáhá jim to ututlat? Alice isela neviděla, ale byla u toho, když Selwyn nařídil Norrisovi odjet. Možná by se mnou souhlasila, že to nebylo úplně typické setkání strážníka s náctiletým klukem, ale skočila by se mnou z břehu *nenormálna* do širého, nepoznaného oceánu *naprostého děsivna*?

„Slečno Matthewsová, slečno Chenová, posadte se prosím.“

Proděkan McKinnon vypadá trochu jako bývalý hráč amerického fotbalu: jeho široká ramena mají na svědomí roztažené švy košile s modrým proužkem. Jsem ráda, že nám nabídl místa k sezení, a urychleně se posadím. Jsem alespoň o pár centimetrů vyšší než on, přestože mám boty bez podpatku, a to nepočítám, kolik mi na výšce přidávají vlasy upravené do vysokého drdolu. Většina starších mužů nemá ráda, když se jim můžu dívat přímo do očí.

Občas si přeju, abych se mohla scvrknout v někoho vhodnějšího.

Obejde stůl a posadí se na vlastní židli. Oknem kanceláře dovnitř proniká široký pruh slunečního světla a stříbrná jmenovka, nakřivo umístěná na kraji jeho mahagonového stolu, se na světle bíle, modře a zlatavě blýská. Otevře si na počítači nějaký dokument a prohlíží si jej, zatímco my dvě čekáme. Nakrátko střižené vlasy už mu šednou, ovšem ta barva na něm vypadá trochu předčasně. Jako by práce s tisícovkami studentů exponenciálně urychlila jeho stárnutí. Pravděpodobně ano. A nejspíš mezi ně patřím i já.

Vedle mě sedí Alice naprosto nehybně a rovně jako pravítko, zato já v očekávání klepu kolenem. Už během jízdy výtahem sem do druhého patra jsem si v hlavě připravila proslov na téma *Prosím, nevyha-*

zujte nás. Vážně se nehodlám do Bentonvillu vrátit. Obzvlášť ne po tom, co jsem viděla včera večer.

Proděkan otevře pusu a chystá se promluvit, jenže já jsem rychlejší. „Pane McKinnone...“

„Doktore McKinnone, slečno Matthewsová.“ Promlouvá přísným hlasem, až na chvíli zapomenu celý nacvičený proslov. Lokty se opírá o stůl a přiloží k sobě špičky prstů. „Nebo pane proděkane. Svě tituly jsem si vysloužil.“ Alice se znepokojeně pošoupne na židli, rty semknuté do tenké čárky.

„Ano, samozřejmě.“ Slyším, jak se můj hlas pozvolna sladí s tónem a přízvukem, jimiž promlouvá on. „Pane proděkane. Zaprvé bych vám chtěla říct, že to byl můj nápad, abychom včera v noci opustily kampus, ne Alicin...“

McKinnon přejede pohledem po nás obou a pak mi nevzrušeně znovu skočí do řeči. „Připoutala jste slečnu Chenovou k sobě, a tím ji donutila vás následovat?“

S Alicí se na sebe podíváme. Nakloní hlavu, jako by chtěla říct: *Bud' zticha, Bree!* „Ne.“

„To je dobře.“ Rozklikne jiný dokument a na obrazovce se mu objeví rozpis mých známek a identifikační údaje. Projde si ho a na nás se vůbec nepodívá. „Protože nemáme ve zvyku vyučovat studentky, které neumí myslet samy za sebe. Studijní výsledky slečny Chenové jsou sice vynikající – vlastně by se dalo říct v podstatě dokonalé –, ale pokud je natolik pasivní, že by někoho jiného slepě následovala i za cenu vlastního vyloučení, zavadává to důvod k pochybám, zda tady má vůbec co pohledávat.“

Alice se prudce nadechne. Nejradši bych ho nakopla.

McKinnon se zakloní do opěradla židle a dlouze si povzdechne. „Jste jistě výjimečné studentky, jinak byste nepatřily mezi těch třicet žáků středních škol, kteří byli přijati do přípravného programu. Je zcela běžné, že se studenti vašeho věku dopouštějí chyb, když se přestěhují na koleje univerzity a zbabí se neustálého dohledu. Naštěstí se

v okresní kanceláři šerifa rozhodli vám oběma udělit pouze varování a nepředvolají vás před soud. Stejně tak se vás já nechystám vyloučit. Berte na vědomí, že toto je poprvé a naposled, kdy vám něco takového projde.“

Díky Bohu. Obě si úlevou vydechneme.

„Nicméně,“ proděkanovi probleskne cosi ostrého v očích, „za to, jak bezostyšnou neúctu jste projevily vůči pravidlům tohoto programu a zcela opomenuly své vlastní psané sliby, že se jimi budete řídit, vás čeká jistý postih.“ Otevře pusou, ale on mě pohledem umlčí. „Po skončení této schůzky zavolám vašim rodičům a každá z vás dostane po zbytek semestru přiděleného mentora či mentorku z řad studentstva. Někoho z druhého ročníku přípravného programu, kdo v něm doposud exceluje, i díky tomu, že činí lepší rozhodnutí než vy dvě.“

Zírám na něj s otevřenou pusou a po zátylku se mi rozlévá horkost. „Nepotřebujeme chůvy.“

„Podle všeho se zdá,“ prohlásí McKinnon se zdviženým obočím, „že potřebujete.“

„Děkujeme, pane proděkane,“ ozve se Alicin vyrovnaný hlas.

„Můžete jít, slečno Chenová.“ Obě se postavíme, ale on na mě mávne, že mám ještě zůstat. „S vámi chci ještě mluvit, slečno Matthewsová.“

Žaludek mi ztěžkne jako lodní kotva. Proč se mnou chce mluvit o samotě? Alice chvilku zaváhá a zahledí se mi do očí. Pak místnost opustí a dveře za ní tiše zaklapnou.

Proděkan si mě pozorně měří a do bobtnajícího ticha poklepává prsty o stůl. *Klapklap-klapklap-klapklap.* Čekám, až něco řekne, a srdce mi buší. Ví snad, co jsem viděla? Že by o mýtonoších věděl i on?

„Policista Norris vás nahlásil, prý jste na něj byla včera večer... drzá.“

Jen na něj užasle koukám s pusou dokořán. „Drzá? Vždyť jsem s ním sotva mluvila. To on...“

McKinnon mě zarazí zvednutou dlaní. „Projevy neúcty vůči policii a šerifovi nelze nijak omluvit. Ani projevy drzosti.“

„Ale já jsem...“

„Nechte mě domluvit,“ řekne. Zatnu zuby a prsty zkroutím do pěstí, které mi visí podél boků. Tak Alice je pasivní a já drzá? V nitru mi začne bouřit doběla rozpálený hněv a stoupá mi hrudníkem až k čelisti. „Naštěstí se mi podařilo panu Norrisovi vysvětlit, že si právě procházíte náročným obdobím, octla jste se v neznámém prostředí, které je...“ blahosklonně se na mě usměje, „jiné než to, na něž jste byla zvyklá.“

Na co jsem podle něj zvyklá? Hlavou mi víří myšlenky. Nejdřív potkám rasistického policajta, pak proděkan uvěří *jemu*, aniž mi dá možnost situaci vysvětlit, a teď...?

„Vaše matka je...“

„Byla,“ opravím ho automaticky, dokonce i teď, když je můj mozek zanepřázdňený zpracováváním těch ostrých zatáček, kterými se naše konverzace ubírá.

O kousíček víc nakloní hlavu. „Byla. Ano, jistě. Vaše matka byla váženou absolventkou ve svém oboru. Vynikající studentka. Zasloužila se o patenty na biochemické testovací procesy, dělala špičkovou, pokrokovou práci v oboru půdní vědy. Osobně jsem ji neznal, ale vím, že jsme zde studovali na bakalářském stupni ve stejné době.“

Donutím svoje ruce, aby se přestaly třást, a pomalíčku se nadechnu. Zaskočil mě nepřipravenou, já se však ubránit dokážu. Zavřu oči a představuju si, jak se moje hradby táhnou výš a ještě výš.

„Chtěl jsem jen říct, že mě mrzí vaše...“

Rychle otevřu oči. „Není ztracená.“ Ta slova mi nekontrolovaně vyletí z úst.

Proděkan McKinnon našpulí rty. „Alice Chenová je příkladná studentka. Ovšem vy, slečno Matthewsová? Vy a odkaz vaší matky, výsledky vašich srovnávacích testů a ostatní známky ukazují, že v sobě máte potenciál génia.“ Nevím, co na tohle říct. Nevím, jestli

jsem geniální. Víím, že moje máma byla, a víím, že já nejsem ona. Jeho oči kmitnou směrem ke dveřím za mými zády. „Vám přidělený mentor vás bude kontaktovat ještě dnes. To je vše.“

Vyklouznu ze dveří jako opařená frustrací i ponížením. Alice sedí strnule na lavičce na konci chodby, a když mě zahlédne, vystřelí na nohy. Jak se k ní blížím, všimnu si, že má oči zarudlé a po tváři jí stékají slzy. V třesoucích se prstech žmoulá pomačkaný kapesníček.

„Alice,“ spustím a po očku se podívám zpátky na dveře proděkanovy kanceláře, „nehodneš, co se právě stalo. Jsem tak vytočená...“

„Tak ty jsi vytočená?!“ vydechne Alice. „A jak se asi podle tebe mám cítit já?“

Zarazím se, protože jsem nečekala, že bude takhle naštvaná. „Vždyť nás nevykopnou. Všechno je v pohodě.“

„Nic není v pohodě!“ Připlácne si dlaň na pusu, aby ztlumila vzlyk, co se jí dere z hloubi hrudníku.

Natáhnu ruku k jejímu rameni, ale ona odstoupí, abych na ni nedosáhla.

„Já...“

„To, co se stalo včera večer, rozhodně nebylo v pohodě!“ Mezi stěnami vylidněné vstupní haly budovy se její hlas odráží od prázdných kójí administrativních pracovníků a podlahových dlaždic. „Málem nás vyloučili. Rodiče by mě vykuchali zaživa, kdyby mě odsud vyhodili. Už tak budu mít pěkný průšvih, až jim proděkan zavolá!“ Po tváři jí stékají čerstvé slzy.

„Já víím, jenže...“

„Ne každému to ve škole jde jen tak bez učení jako tobě, víš, Bree. Někteří z nás musí docela makat. Já jsem na sobě musela vážně tvrdě pracovat, abych se sem dostala. Snila jsem o tom od... vlastně odjakživa a to ty víš.“

Rozhodím rukama. „Omlouvám se! Už znovu z kampusu neodejdeme!“

„To bych prosila.“

Zavrtím hlavou. „Ale svým způsobem jsem ráda, že jsme tam byly, protože tady na téhle škole se děje něco fakt divného. Včera večer tam byl jeden kluk, co...“

„Vážně jsi právě změnila téma?“ Alice ode mě o kousek odstoupí. „Jen abys mi řekla o nějakém klukovi?“

„Ne!“ vykřiknu. „Ty mě vůbec neposloucháš...“

„Tak proto se chováš tak divně? Kvůli klukům? Je pro tebe škola teď jen jedna velká party?“ Ohromeně na mě kouká, tón jejího hlasu je však chladný, jako by mě zrovna přistihla při podvádění u zkoušky. „To je ono, vid’? Proto ses přihlásila na tamty předměty.“

Zamrkám. „Co s tím...“

Nevlídně se zasměje. „Angličtina 105: Sloh a rétorika? Ale prosím tě, Matty! Vždyť eseje píšeš i ve spánku, nikdy v životě ses na žádný proslov nepřipravila, a stejně vždycky dostaneš jedničku. Biologie 103: Úvod do piedmontské flóry? Tvoje máma byla botanička! Nechtěla jsem to nijak komentovat, ale teď už to celé dává smysl. Zapsala ses na předměty pro flákače, při prohlídce kampusu jsi sotva dávala pozor a teď jsi nás ještě ke všemu dostala do maléru. Přišla ses sem prostě jen bavit, vid’?“

V nitru mi doutná pocit hanby. Hanby a ne zrovna malého množství trapnosti. Nenapadlo mě, že jsem si vybrala předměty pro flákače. Možná že nejsou tak náročné jako jiné, co jsem si mohla zapsat, ale pro mě je těžké už jen tady být. Udržet svoji obrannou zeď, schovávat Bree-po a teď do toho všeho ještě existuje magie. Hanbu okamžitě dohoní zlost a pohltí ji svými plameny. Alice o Bree-po ani neví. Alice neví vůbec nic!

„Nemuselas se mnou do lomu chodit,“ odseknu. „Mohlas prostě říct ne.“

Otráveně zamručí. „Takhle se chováš celé léto. Jako by na ničem nesešlo. Nemohla jsem tě přece nechat jít s Charlotte Simpsonovou samotnou!“

„Aha, takže ty jsi teď taky moje chůva nebo co?“

„Po včerejšku je dost jasné, že hlídat potřebuješ! Jestli...“ Zarazí se a zadívá se stranou, zatne čelist, aby ta slova zadržela v sobě.

Rozpřáhnu ruce. „Jen řekni, co máš na jazyku, Alice.“

Otočí se ode mě. „Přihlášky jsme si podaly, když tvoje mamka ještě... Vím, že se pro tebe hodně věcí změnilo. Snažím se ti porozumět, ale jestli tady nechceš být, jestli tohle nehodláš brát vážně, tak by se možná měla vrátit domů.“

Jako by mi vrazila dobře mířenou facku. V očích mě pálí horké slzy. „Vrátit se domů? Za čím přesně? Za tím městečkem posedlým drbama, kde jsem jen ta holka, co jí umřela máma?“ O tom, že budeme chodit na Severokarolínskou jsme snily obě.

Hledí na mě a já v jejích očích uvidím pravdu: někdy během uplynulých dvaceti čtyř hodin si už představovala, jaké by bylo studovat tady sama. Beze mě.

Zdi, kterými se chráním, se protahují do výšky. Dovolím jim vyrůst tak vysoko a široko, že ani nedohlédnu na jejich konce a kraje. Bariéra zapadne na svoje místo tak dokonale, že mi v obličejí zůstane jen klidný, lhostejný výraz. Představím si ji jako kompletně hladkou a neproniknutelnou plochu a cítím, že moje oči se taky stanou plochými a neproniknutelnými. „Teď jsem na řadě já. Co kdybys zkusila dopřít a přestala fňukat a házet vinu za svoje rozhodnutí na mě?“

Alice klopytne o krok dozadu, a když mi odpoví zlomeným hlasem, úplně mě z něj bodne u srdce. „Nevím, kým právě teď jsi, Bree.“ Ještě krátce se na mě dívá a pak se sehne pro svoje věci. Nemůžu se pohnout ani promluvit.

Dokážu se za ní jen dívat, jak odchází.

Zaplaví mě mocný příval hněvu, jehož pachuč skoro cítím na jazyku.

Už jsem téměř v půli cesty na kolej, když musím zastavit a vydýchat se na schodech vedoucích do knihovny. Z kraje nádvoří Polk Place to vypadá, jako by se po zatravněném plácku pohybovalo v jediné líné vlně všech asi třicet tisíc studentů univerzity směřujících na první přednášku semestru.

Dřív jsme s Alicí o přípravném programu mluvily jako o velikém dobrodružství, které společně pokoříme. Když se teď tak dívám na ostatní, jak cíleně míří na hodiny, mám pocit, jako bych tu byla sama. Potutelný, zahořklý hlásek v tmavém koutě mojí mysli mi povídá: *Možná že je to takhle správně. O jednoho člověka míň, před kterým musíš předstírat, že Bree-před není jen pouhou vzpomínkou.* Polknu, ale toho tichého, nefalšovaného zadostiučinění, které najednou vyplulo na povrch, se tím nezabavím. V tuhle chvíli je být tady sama... správné.

V kapse mi zavibruje mobil. Zpráva z neznámého čísla.

Ahoj, Briano! Tady Nick Davis. Proděkan McKinnon mi dal tvoje číslo, abychom mohli dneska začít. Sejdeme se po vyučování?

Tak už mi píše chůvička. Zprávu smážnu z displeje. Mobil se znovu rozvibruje. Někdo volá. Ze jména na obrazovce se mi stáhne hrdlo, ale hovor přijmu i tak.

„Ahoj, tati.“

„Ahoj, ty moje vysokoškolačko.“ Tátův hlas je vřelý a povědomý, ale stejně se mi zrychluje tep. Volal mu už proděkan?

„Není to opravdová vysoká škola, tati.“ Posadím se před knihovnu na kamennou verandu za jeden z masivních sloupů a schovám se před pohledy kolemjdoucích.

„Ale má opravdový vysokoškolský kampus,“ namítne. „A stojí mě opravdové peníze, jako každá jiná.“

Sakryš. Na to už odpověď nemám. Norrisovi jsem řekla pravdu: prospěchové stipendium jsem skutečně dostala. Rodiče nebyli nikdy bohatí, ale uměli šetřit. Jenže i tak by ta malá kupička peněz, kterou dali stranou na moje vzdělání, na čtyřleté bakalářské studium bez půjček nevystačila. Táta si mohl dovolit zaplatit dva roky přípravného programu proto, že mi díky podpoře strhli z poplatků celou polovinu. Nahlas to sice nikdy neřekl, ale já vím, že trochu vsází na to, že mi investice do tohotohle programu později pomůže dostat se na univerzitu a možná i získat nějaké další stýpko. Škubnu sebou, když si vzpomenu na Alicinu poznámku o mojí volbě předmětů. „To máš asi recht,“ zamumlám.

„Mm-hm.“ Zasměje se tiše pod vousy. „Jak ses vyspala první noc na opravdové vysokoškolské koleji?“

Mého tátu na podtext zrovna neužije. Což znamená, že když se s ním člověk baví, tak všechno, co slyší, je myšleno narovinu. Kdyby už s proděkanem mluvil, dávno by mi to dal vědět. Nahlas a zcela jasně. Tiše vydechnu úlevou.

„První noc? Nic zvláštního,“ zalžu. Nemám z toho zrovna skvělý pocit, jenže ten teď nemám tak nějak celkově.

Hned potom přijde další otázka, jež mě vůbec nepřekvapí. „Už jsi tam potkala nějaké další černochoy?“

Jediní další černoši na mojí střední škole byli dva žáci o rok výš než já. Zamlklý kluk jménem Eric Rollins a Stephanie Hendersonová. Kdykoli jsme my tři trávili čas společně, byli z toho ostatní, všichni běloši, nervózní, anebo tak jakoby podivně nadšení? Jinak už nikoho dalšího neznám, kromě členů naší rodiny nebo lidí z jednoho ze

sousedících měst, co chodí do stejného kostela. Na Severokarolínské je rozhodně zastoupení černochů větší než na Bentonvillské střední, tím jsem si jistá. Je to taky jeden z důvodů, proč jsem se sem hlásila.

„Ještě ne. Vždyť jsem zatím neměla ani jednu přednášku.“

„No, ale potřebuješ si najít svoje lidi. Kdy ti začíná výuka?“

„V deset.“

„A snídalas už?“

„Nemám hlad.“ Dojde mi, že jsem naposledy jedla před odchodem do lomu.

Táta nesouhlasně mlaskne. Úplně vidím, jak se u toho tváří: koutky úst má stočené dolů, husté obočí sraštěné a ty hluboké vrásky v jeho tmavě hnědém obličejí se na mě všechny mračí. „Pořád se ti ztrácí chuť k jídlu?“ Neodpovím, protože nejsem připravená mu hnedka zase lhát. Povzdechne si. Promlouvá pomalu, opatrně a z hlasu se mu zcela vytratil jeho táhlý richmondský přízvuk. „V té knize se píše, že ztráta pocitu hladu a chuti k jídlu je tělesným projevem smutku.“

Já věděla že tu knížku zas vytáhne. Vidím její obálku před očima: *Ztráta milované osoby: jak zvládnout žal a truchlení*. Silně stisknu oční víčka k sobě a potácím se dál podél zdi. „Já jím. Jen nemám hlad zrovna teďka.“

„Holčičko, teď když nejsi doma, potřebuju, aby ses o sebe postarala. Pořádně jez, odpočívej, udrž si dobré známky a najdi si nějaké nové kamarády. Pokud se jen uzavřeš do sebe, přivezu si tě zpátky domů. Takhle jsme se domluvili, pamatuješ?“ Odpovím mu neurčitým zamručením, což jeho hlasu vybrousí ostré okraje. „Prosím? Myslím, že jsem tě asi neslyšel. Takhle jsme se domluvili, nebo snad ne?“

„Ano, domluvili,“ zamumlám. Je fakt, že takhle naše domluva předtím zněla. Věděl, že je mi doma mizerně, a proto mi dovolil odjet, ovšem bez výhrad se to neobešlo. „Cením si toho, že se ptáš, tati. Vážně. Ale jsem v pohodě. Být tady...“ *Je děšivé. Osamělé. Komplikované.* „Mi prospěje.“

„Zlatičko...“ Ze sotva patrného třasu v jeho hlase mě bodne na prsou. „Pořád opakuješ, že jsi v pohodě, jenže tohle, co se nám děje... Taky to cítím. Víím, že je to vážně těžké.“

„Nic mi není, tati,“ zatnu zuby. Civím na podlahu verandy pod mými chodidly a zaostřím oči na jediný bod na zemi. Svět se mi rozostří jako za mlžným závojem.

„Dobrá,“ vzdychne. „Tak se aspoň zkus trochu najíst, než ti začne hodina, jasný?“

„Ano, prosím.“

Chvilka ticha. „Kde začneme?“

Telefon u ucha pevně sevřu v ruce. Tohle říkáme pokaždé, když se jednoho z nás zmocní nezvladatelné emoce. „Na začátku.“

„Jsi moje chytrá holka. Tak se zatím měj.“

Když zavěším, celá se třesu. Těžce a přerývaně vydechuju, zpod límce mi po krku stoupá horkost. Opřu se lokty o kolena a bříska dlaní si přitisknu na zavřené oči. Přesně kvůli tomuhle jsem vypadla. Tátu mám strašně ráda, ale jeho slova pronikají skrz všechny vrstvy mojí zdi, jako by vůbec neexistovala. Jeho smutek dokáže vylákat moje emoce na povrch jako zemětřesení, které mě rozevívá a...

„Ne,“ zašeptám si do dlaní. „Ne, ne, ne.“ Jenže už je příliš pozdě. Vzpomínky se vzdouvají a odnášejí mě pryč.

Štiplavý pach nemocniční dezinfekce. Hořká žluč v brdle. Měkké, levné dřevo ve skulince pod mými nehty zarytými zespod do opěradla židle.

Hlavou mi jako hurikán víří detaily oné noci a vrstvu po vrstvě překrývají svět kolem mě. Záblesky vzpomínek mě zatáhnou do minulosti, smysl po smyslu, až jsem nakonec tady a teď a zároveň tehdy a tam...

Nad hlavou v koruně stromu zpívá a cvrliká sojka chocholatá.

Pronikavé pípání přístrojů na jipce na konci chodby.

Zvonice na kampusu odbíjí devátou ranní.

Strážníkův hluboký, vyrovnaný hlas... „Na sedmdesátce kolem osmé hodiny... pachatel ujel.“

Povědomé, děsivé, pohlcující pocity – jakmile se tahle jízda vzpomínkami rozjede, nedokážu z ní uniknout. Můžu jen sedět a čekat, až bude po všem...

Zdravotní sestra odejde. Strážník se dívá za ní. S povzdechem povídá: „Upřímnou soustrast...“

Už jsem skoro na konci.

Potom si stoupneme, on potřese tátovi rukou a domů se vrátíme bez ní. Vzlykám a čekám, až mě ta příšerná noc pustí...

Jenže to se nestane.

Zalapám po dechu, když se s hlasitým křupnutím, jako kus ledu odlamující se od ledovce v oceánu, uvolní další výjev.

Lesknoucí se stříbrný odznak na náprsní kapse. Pableskující tělo. Strážnickovy modré oči soustředěně hledící do mých, pak do tátových. Jeho tenké, pohybující se rty, z nichž zaznívají slova, která neslyším. Slova plynoucí po pokoji. Chladný vánek, co se prožene mojí myslí...

Vzpomínka zmizí stejně rychle, jak se objevila.

„Takhle to nebylo...“ Hned jak tu větu vyslovím, poznám, že není pravdivá.

Už podruhé během posledních dvaceti čtyř hodin se můj mozek potýká se dvěma protichůdnými vzpomínkami na tentýž moment.

Pevně stisknu oční víčka. Ještě stále vidím isela v lomu, jeho nejasné obrysy zahalené stříbrnou dekou utkanou z kouře falešných výjevů. Pravdu skrytou Selwynovou lží.

A teď ty nové vzpomínky z nemocnice válčí se starými, dokud se ony lživé konečně nerozplynou.

Selwyn i strážník. Oba vyslovili nějaké zaklínadlo. Oba přiměli moji mysl, aby se podvolila jejich vůli.

Prudce otevřu oči.

Magii jsem poprvé uviděla v den, kdy mi umřela máma.

První přednáška dne, anglicky psaná literatura, uběhne rychle, většinu výkladu však nevnímám. Nepamatuju si, jak jsem se sem vlastně